

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم با سلام و احترام محضر مبارک حضرت استاد (ادام الله ظله)؛ عمری در مسیر سلوک، لنگ لنگان و افتان و خیزان با فضل او قدم زدم. از اربعین پارسال، جذبه هایی شروع شد به گونه ای که در نماز و غیر آن، نور حضرت حق را می بینم و روزی بدون گریه سر نمی شود همراه با القائات الهی و ملکي؛ اما ۳ روز از اربعین و از سالروز امامت حضرت حجت (سلام الله عليه) حدود ۷ روز و ایام فاطمیه حدود ۳ روز این جذبه ها شدت زیادی داشت که جسمم را متأثر می نمود. اخیراً بعد از دهه ذی الحجه، صبح بیدارم نمودند و ندایی شنیدم: الهی حقیقی بحقائق اهل القرب و اسلک بی مسلک اهل الجذب. من نیز تکرار کردم. ظهر آن روز جذبه ها مجدداً شروع شد، بسیار شدید بود. حضرت محبوب رخی از پس پرده ها نشان داد و جسمم را ذوب کرد و موهام را سفید. کم مانده بود که روحم جسم را ترک کند، پس از ۴ روز مجبور شدم خودم را با توجه به دنیا از این حال منصرف کنم. بسیار اندوهگینم. آیا این انصراف دادن کار درستی است؟ چه کنم تحمل بالا رود تا مجبور به انصراف نشوم؟ این حالات وقت است یا سکینه (با توجه به تقسیم بندی جناب بوعلی در نمط ۹ اشارات)؟ ملتسم دعای خیر حضرتعالی هستم. اعلی درجات قرب حضرت حق، نصیبتان ان شاء الله.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بیشتر سعی بفرمایید با مشغول کردن عقل و قلب به معارف الهیه و قرآن و روایت، سلوکی را دنبال کنید که این نوع دغدغه ها در آن نباشد و چندان به دنبال این نحوه احوالات نباید بود به اصطلاح عرفا، مقام احوال مقام متوسطین و مرید است و پایدار نمی ماند. موفق باشید